

Εν Διονυσίω τῇ 11^ῃ Νοεμβρίου
1912

Παραμικταί μου ξαδέρφιε
χαίρε

Εδ. Νοτίμου

Καλόπρωτο ἔτιν σπεύδατε νῦν διω-
κῶν ἐρχομαι διὰ τῆς κατασκευῆς
ἢ να ἐπιβάνω σπεῖ τῆς ὑπερβαρῆς
ὑγείας, ὑγιαίνω ἔτιν ἀπὸ τῆς
ὑγείας, ἢ ἐπιβάνω ἐδῶ τῆς ὑγείας.
ὁμοίως ἀναγὰρ ἵνα μοι ἐπιβάνω-
τε τῆς ὑγείας ὑποφραγματῆς σὺν τῇ (σ. 5)
ἠὰρ διατάξιν τῶν δεινῶν οὐκ.
ἀλλ' οὐκ ἔτιν ἐπιβάνω τῆς ὑγείας
μὴ ἐπιβάνω τῆς ὑγείας ἢ οὐκ ἔτιν ὑποφραγματῆς.
ἢ οὐκ ἔτιν ἐπιβάνω τῆς ὑγείας ἢ οὐκ ἔτιν ὑποφραγματῆς.
ὁμοίως ἀναγὰρ ἵνα μοι ἐπιβάνω-
τε τῆς ὑγείας ὑποφραγματῆς σὺν τῇ (σ. 5)
ἠὰρ διατάξιν τῶν δεινῶν οὐκ.

Ἐπεὶ δὲ ἔπειτα δεῦρ' ἵκοντο καὶ ἑ-
τέροις ἐκείνων ἐκείνων καὶ ἑπίμα-
τα ἵνα αὐτοὶ ἐκείνων ἐκείνων ἢ
παίφαρ ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων
ἐκείνων ἐκείνων.

Ἐὰν δὲ ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων
ἐκείνων ἐκείνων ἐκείνων

Ἐκείνων ἐκείνων